

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

תוכן העניינים

בדיבור אחד

\\ יתרון] האור

בפרשת השבוע מסופר על יתרו חותן משה שבא מרחוק אל המדבר לבקר את חתנו, הוא מתקבל בכבוד מלכים, עד כדי כך שאפילו את דברי הביקורת שלו על אופן הנהגת העם על ידי משה, מקבלים ביחד עם ההצעה שלו לשיפור ההתנהלות והעמדתם של שרי עשרות מאות ואלפים.

הזהר הקדוש אומר שבשעה שבא יתרו להתגייר אז התעלה שמו של הקב"ה למעלה ולמטה, עד כדי כך!

יש כאן לימוד עצום:

אנו מורגלים לחשוב שהזדמנויות טובות נמצאות במקומות טובים, כלומר אדם שנמצא במקום טוב, במצב רוחני טוב ובזמן של התעלות, יכול לעשות דברים טובים ולזכות בזכויות גדולות. אבל כאשר אדם נמצא במקום פחות טוב - במצב של ירידה למשל, כמה הזדמנויות

<<<

בדיבור אחד

- שיחה קצרה מענייני דיומא

מה כבר אפשר לעשות כשאי אפשר הרבה?

רצונך שתכיר

- להכיר באמת את מה שידוע

אל תצא אל ה', תכניס אותו פנימה.

תזכורות

- הארות ורעיונות בתמצית מעשית

אני והשכינה

היום יום

- הפנימי והנסתר שבסדר היום היהודי

חיבוק - מורכב מימין ושמאל

ניסופים

לדת בארץ דרך

יו"ל ע"י 'ניסופים'
חברת הניבא 3 רמת בית שמש ג'

עורך:
הרב ישראל מאיר גלינסקי

עורכים ומשתתפים:
הרב יהודה גבירצמן
הרב יוסף חיים ש.

עיצוב ועמוד:
מאיר אנשין

לכל עניני הגליון; הערות והארות נקודות

הפצה וכד'

ניתן ליצור קשר

בטל: 054-853-7200

או במייל: k6646201@gmail.com

במו"כ ניתן להשיג את הגליון במייל הנ"ל

● בדיבור אחד / המשך

\\ יתרון[ן] האור

<<<

הציפיות אינן משתנות, בכל מקום או מדרגה, מצפה ממך השם לשוב אליו. מה שכן משתנה אלו המשימות, הפעולות שיחזירו אותך לקב"ה ויעשו לו נחת רוח. במקומות נמוכים ורחוקים מהקדושה, הבחירה הטובה מרוכזת לעיתים בתוך פעולה קטנה ממש, אפילו תזווה קלה לכיוון הקדושה.

וכאן מוכרחים לשגן כלל חשוב: בכל מקום ובכל מצב יש מה לעשות. אין מקום או מדרגה שאינם מאפשרים לך לעשות משהו טוב. ואם אתה מסוגל לעשות משהו שמוגדר 'טוב', המעשה הזה הוא ההזדמנות שלך, ומכיוון שאין לך הרבה מה לעשות, מה שאתה כן מסוגל הוא כל מה שמצפים ממך.

והדבר הזה עשוי להכיל תמצית של המון דברים טובים שבזמנים אחרים היו דורשים ממך פעולות רבות יותר. ■

טובות יש סביבו שם? לכל היותר אם יתאמץ מאוד, הוא יזכה לא להיות גרוע יותר...

וכאן מגיע יתרו ומתחוללת מהפכה. כתוצאה מהתגיירותו כבוד השם מתעלה לא רק למטה - במקומות החיצוניים מהיכן שהוא בא, אל גם למעלה - בעולמות רוחניים וקדושים נרעשים אמות הספים, גילוי חדש, כבוד אלוקי שלא התגלה דוגמתו מחדש גם את השגתם של דרי מעלה. פלאי פלאות.

פרשת יתרו מלמדת כי הבחירה מותאמת למקומו ומדרגתו של כל אדם באשר הוא. לאחר נפילה ח"ו, האדם הנופל איבד את מקומו הראשון, נפל ממדרגתו, אבל הקדוש ברוך הוא לא עוזב אותו, הוא ממשיך להתגעגע ולהמתין לבחירותיו הטובות - שיבחר לחזור אליו.

לשמיעת שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים -

קו ניסופים:

02-664-62-01

להצטרפות לקבלת החיזוק היומי:
058-743-87-09

השיעורים הקבועים

של הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

ימי ראשון

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה

בשעה 21:00

סיפורי מעשיות

בשעה 21:45

ביהכ"נ 'נזר אהרן' קומה 2

רח' תורה ועבודה 4 בית וגן ירושלים

ימי שלישי

'כתוב עליך בפרשה'

בשעה 20:30

בביהמ"ד 'קרוב ה' - איתן הנחל

רח' חברת הניבא 5 רמת בית שמש ג' 1

ימי רביעי

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה

בשעה 20:00

סדרת 'היום יום'

בשעה 21:00

רח' יונה 18 רמת גן (גבול בני ברק)

רצונך שתביר השכינה

האם 'אני' זה סתירה לאלוקות? או דרך להכיר את ה' • מי זאת 'השכינה'
והאם אני פוגש אותה • 'אני' זה השכינה.

מדובר בסוגיא ארוכה ועדינה ממש, ועדיף שלא להתעסק אתה אם לא יודעים 'לסגור' את הנושא כראוי. ואכן לא ניכנס לנבכי הסוגיא, אלא ניגע רק בזווית מסוימת ששייכת אלינו. הרמות שהשכינה מצטיירת בספרים הקדושים, וגם בדימוי שיש לנו עליה - היא כמו 'אמא' כביכול.

האריז'ל מכנה אותה בשם 'רחל אמנו' [ויש בזה הרבה סודות], וגם מבאר בזה את מאמר חז"ל 'תבא האם ותקנח צואת בנה'. על הפסוק 'שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אבך', מבאר הזוהר הקדוש 'אביך' - זה קודשא בריך הוא, ו'אבך' - זו כנסת ישראל, דהיינו השכינה.

במקומות אחרים היא מכונה בשם 'רעיה', ומשה רבינו נקרא 'בעלה'. כרמוז בפסוק 'זיהי ביום כלת משה', ומבואר בזוה"ק ובדברי האריז'ל, שהלשון 'כלת' מרמז שבאותו יום הוא זכה שהשכינה נהייתה כביכול 'כלתו'. וכך יש עולם שלם של דימויים על השכינה הקדושה, לא של ספרים חיצוניים חלילה אלא של התורה הקדושה - בגמרא, במדרש ובזוהר.

הקשר עם ה'

היו הרבה צדיקים במשך הדורות, שזכו לראות אותה - בכל מיני דמויות. אפילו בדורות האחרונים היו כאלו שזכו לראות אותה. על ר' שלומק'ה מזוועהיל מסופר שפעם היה בכותל המערבי ואמר למשמשו שראה את השכינה הולכת על הכותל.

רשנו נושא מרכזי, שקשור ישירות לעבודת התפילה, אבל הוא משמש גם כהקדמה להרבה נושאים מרכזיים ביהדות. הנושא הוא 'השכינה'. והנושא הזה הוא מרכזי - לא רק בתורת הקבלה והחסידות, אלא בכל חלקי היהדות.

אנו תמיד מדברים על 'גלות השכינה' או 'תיקון השכינה', ולחילופין 'שכינה שרויה ביניהם'. על התפילה נאמר 'צריך שיראה כאילו שכינה כנגדו'. אם כך, מן הראוי להבין פעם אחת ולתמיד מה זה המושג הזה 'שכינה', ואיך זה שייך אלינו.

שכינה - מה היא

מצד אחד ברור, שהשכינה אינה דבר נפרד חלילה מהקב"ה. בטעות הזאת טעה 'אחר' - כשעלה לרקיע, וראה משהו שהיה נדמה לו כאילו יש שתי רשויות רוחניות. התפיסה הזאת נקראת 'קיצץ בנטיעות', והיא הפילה אותו לכפירה מוחלטת.

מצד שני, אי אפשר להתעלם מהשכינה כמציאות בפני עצמה, שהרי אנו אומרים 'קודשא בריך הוא ושכינתיה', אם כן מדברים כאן מפורש על שני דברים. וגם, אומרים על השכינה דברים שאי אפשר לומר אותם בשום אופן על הקב"ה, כמו 'גלות' 'עליה וירידה' 'צריך להשלימה' - שכל אלו אינם שייכים כלל וכלל אצל הקב"ה שהוא שלם בתכלית השלמות.

השכינה מבטאת את הקשר שלנו עם ה'. הקשר שלנו עם ה' אינו רק ברמה של קיום מצוות, אלא בקשר הרבה יותר גבוה, ברמה של חתן וכלה. מושג שאלמלא היה כתוב אי אפשר לאומרו, אבל אחרי שהוא כתוב - מי שאינו אומרו, אינו יהודי, ולא התחיל להבין מה זה יהדות.

השכינה היא הדבר הכי קרוב אלינו, והכי מרכזי בחיים שלנו. כל החיים שלנו הם לתקן את השכינה, להעלות אותה ולגאול אותה. השכינה נקראת 'שכינה' מלשון 'משכון', כי היא כביכול ממושכנת בידנו ותלויה בנו, ורק אנחנו יכולים להביא אותה לשלמותה.

כל הברכות והתפילות, לימוד התורה והמצוות, וכל מה שאנחנו עושים בחיים - הכל קשור לתיקון השכינה. ואנחנו גם מדברים בשפה הזאת. אנו יודעים שישבה בסוכה היא ישיבה תחת כנפי השכינה, ויודעים ש'זכו שכינה שרויה ביניהם' וכן הלאה. אבל לא תופסים שאנחנו באמת פוגשים אותה ביום יום.

נדמה כאילו אנו עוסקים במטלות היומיות, ובלחשוב האם אני מתנהג בסדר או לא, ומה עוד אני צריך לעשות ולא רואים איך בתוך כל המערכת הזאת נכנסת השכינה. אני חושב על הבעיות או על השמחות, על החיים או על התסכולים, אבל איפה יש לי זמן או הזדמנות לחשוב על השכינה.

מי זה 'אני'

אחד מהכללים בתורת הפנימיות היא,

שהדרך הטובה ביותר ללימוד אלוקות הוא 'מבשרי אחזה אלוך'. מסופר על אחד הצדיקים שאמר, פעם הייתי פותח 'עץ חיים' כדי לראות אלוקות, היום אני מסתכל על עצמי ורואה אלוקות. אם אתה מבין נכון את עצמך אתה יכול להבין מזה מושגים רוחניים. אז כדי להבין מהי השכינה, ננסה לשאול קודם כל 'מי זה אני'.

מי זה באמת 'אני'. 'אני' זה לא הגוף - כי 'אני' מדבר על הגוף שלי. 'אני' זה לא האופי ומבנה האישיות, כי אם אני יכול להתלונן על האופי שלי, כנראה שהוא לא 'אני'. אם אנחנו עוסקים בלמוד כל היום על האופי שלנו, לאהוב או לכעוס אותו, כנראה שזה עדיין לא 'אני'. 'אני' זה כנראה הנשמה, אבל מה הכוונה.

ה'אני' - הוא זה שתופס את כל המכלול הזה ביחד. ישנו כביכול איזה 'מארז' שכולל בתוכו את כל הסיפור - את הנשמה, את האופי, את הגוף, ואת כל מה שיש בהם. ו'המארז' הזה הוא 'אני', אולי בהמשך נמצא לו איזה שם... אם לא היה לנו את 'המארז' הזה - היינו בסך הכל תפזרות של אירועים, שלא מצליחים להתרכז לכדי משהו אחד.

ה'אני' הזה, הוא הדבר הכי חזק שיש לנו. ועל זה אדם נלחם כל ימיו בקנאות, שאף אחד לא יעז לפגוע ב'אני' הזה. מי שיצר וברא את המציאות הזאת, הוא יוצר בראשית, שברא את הפלא הזה שנקרא 'אני'. אם לא היה לנו את זה, היינו אבודים לגמרי, כמו אדם סניילי שלא מצליח לרכז את כל הפרטים שבו לאחד.

רצונך שתכיר

להצליח, ואם לא, אני כועס ומתוסכל. או שכבר לא אכפת לי כלום. ואנחנו כל הזמן זזים מהצד הזה לצד הזה, קמים בבוקר עם רצון חזק להיות משהו ולהצליח, ואז באמצע היום או החיים אתה עוצר את עצמך ואומר, די, נמאס לי להיות בלחץ, אז אם כך לא אכפת לי כלום וזהו.

ואם אתה רוצה לבטח את עצמך, אתה משתמש גם בביטוי רוחני 'אין עוד מלבדו', ואם כך אני לא קיים ולא צריך לעשות כלום ולא אכפת לי מכלום. התפיסה הזאת נקראת 'ביטול המציאות', ויש בה אמת. אבל יחד עם זה, האמת היא גם שה' כן רוצה שתתפוס את עצמך כמציאות, ולכן הוא ברא בך את האני'.

שוכן בתוך טומאותם

אבל לא כ'אני' נפרד אלא כ'אני מחובר. וכאן נכנס המושג 'שכינה', שמאפשרת את שני הדברים כאחד - מצד אחד אתה קיים ואתה חי ולא מתבטל במציאות, ומצד שני אתה לא 'נפרד' אלא לגמרי מחובר. המושג 'שכינה' הוא כמו 'משכון', כלומר, יש לי משהו אצלך, הוא שלי אבל הוא אצלך.

הקב"ה כביכול אומר אני שוכן אבל אצלך. אני לא 'לא קיים', אבל גם לא מבטל את הקיום שלך. כלומר, הקב"ה עשה פלא, שבתוך החיים שלך, ובתוך התפיסה שלך כבנאדם עם אישיות ועם רצונות ואגו, הוא משכין בפנים את אלוקותו, מבלי לקחת ממך את המציאות. אתה יכול להמשיך להרגיש את עצמך כמציאות ובתוך זה הוא משרה את שכינתו, ואפילו במצבים הירודים שלך, כמו שכתוב 'השוכן אתם בתוך טומאותם'.

למלאכים אין את ה'אני' הזה, אלא כל מציאותו הוא רק השליחות הספציפית שהוא קבל ברגע זה. ולכן הוא נקרא 'מלאך' מלשון שליח. אין לו שום כינוי אחר קבוע, אלא כינוי שמתחלף בכל פעם לפי השליחות. ולכן המלאך אומר למנוח 'למה זה תשאל לשמי' - אני לא כמוך שיש לי שם, אלא אני מלאך. רק לבני אדם יש מושג שנקרא 'אני'.

השכינה - תפיסה חיצונית

דרך 'האני' הזה, שהוא לכאורה סתירה גמורה לאלוקות - אנו יכולים וצריכים לתפוס מה זה אלוקות, ולהתקשר אליו, וזאת באמצעות השכינה, שגם היא נקראת 'אני'.

הקב"ה כביכול האציל מעצמו מציאות שנקראת 'שכינה', היא איננה 'זולתו' חלילה, אבל כביכול יש לה זהות עצמית, והיא מייצגת את הגילוי האלוקי בעולמות הפירוד. כל ההנהגה של הטבע, והשם 'אלוקים' שמנהיג אותנו - זה על ידי השכינה. וזה פירוש המושג 'הוי"ה ובית דינו', בית דינו זה השכינה.

המציאות הזאת מאפשרת - שהקב"ה יכול כביכול 'לשכון' אצלנו. כי כשמדובר על 'קודשא בריך הוא' - מדובר באחדות מוחלטת, שלא שייך בכלל לדבר על משהו אחר. אין 'אתה', אין אנשים, ואין עולם. כי במקום של אחדות גמורה אין כלום. ולכן נדמה לנו שיש אחד משתי קצוות - או שאני מתבטל לגמרי או שאני עצמאי לגמרי.

וכך אנו חיים - באחד משתי הקצוות: או שמאד אכפת לי מעצמי, ואני לחוץ מאד

רצונך שתביר

והם מצליחים להתחבר זה לזה, מתוך איבוד כביכול של ההגדרה העצמית שלהם, והפיכתם לאחד - זה תענוג.

זה יכול להיות לדוגמה בלימוד. אדם לומד סוגיא, והוא רואה כמה הגדרות, והוא מרגיש אבוד. כאילו כל ההגדרות שמופיעות בדף, נהנות להתעלל בו ולנקום בו. אבל אם מגיע רגע, שהוא מצליח לאחד שתי הגדרות לאחד, התחושה היא 'תענוג'. בפנימיות זו 'הדעת', שמחברת שני הפכים.

וזה נקרא 'ייחוד'. כשיש מישהו ועוד מישהו, ומצליחים לבטל את הפירוד הזה, ולהוריד את חומת הזרות שביניהם - זה מביא לייחוד, שגורם תענוג. וככל שהריחוק היה גדול יותר, כך התענוג יהיה גדול יותר. כמו שונאים שפתאום הופכים לאוהבים, שהאהבה שביניהם היא יותר מאשר שתי אוהבים מאז ומתמיד. כי הנפש יש לה פתאום עוד מקום להתרחב.

ייחוד - תענוג

אדם תופס את עצמו כמציאות נפרדת, ולכן כל דבר בעולם מאיים עליו, כי הוא מרגיש שזה בא לבטל את מציאותו. בין אם זה מישהו שבא בפירוש לחוס בו, או שהוא סתם מתחרה אתו או מעליו. כל דבר בעולם, הוא 'אפשרות' להציק לך ולתפוס את מקומך. כל אחד באוטובוס או במטוס - יושב על המקום 'שלי'. כי ה'אני' אומר שרק אני נמצא כאן ואין בלתי.

וזה לא בעיה של בין אדם לחברו, אלא בין

ומכאן מתחילה מערכת של קשר. היכולת להרגיש רצון, געגוע, קרבה או ריחוק - היא רק במצב כזה, בו מצד אחד ה' נמצא כאן ואני יכול להרגיש אותו, ומצד שני המציאות שלי עדיין קיימת, ואז יש כל הזמן אינטראקציה ביני לבינו כביכול. וזה נקרא 'ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה', כלומר המצב הזה בו יש קרבה וריחוק, חיבור ופרישות, ואני בוחר להתייחד אתו.

לכן השכינה מכונה כ'אמא'. לכל אחד יש אבא ואמא, האבא מבטא את המציאות המוחלטת כביכול, וכשהוא נכנס הבייתה, נוצר איזשהו ביטול, וכמו ההלצה הידועה 'משנכנס אב ממעטים בשמחה'... לעומת זאת ה'אמא' נותנת לילד את המציאות שלו, ודרך המציאות שלו היא מכירה לו את האבא. האבא הוא כביכול מלמעלה, והאמא נכנסת לתוך המקום והמציאות שלך.

אני - שכינה

נחזור להגדרה של 'אני'. מצד אחד ה'אני' הוא הסתירה הכי גדולה לאלוקות, כי אם אני כאן אז איפה ה', ואם ה' כאן אז מי זה אני. ומצד שני 'אני' הוא השם של השכינה. כי האמת היא ש'האני' הוא הדרך הטובה ביותר וגם היחידה שאני יכול להתחבר עם ה'.

כאן נמצאת הכוונה הכי עמוקה של בריאת העולם. ה' ברא את העולם כדי שנתענג עליו, כידוע מכל הספרים. 'תענוג' מופק ממצב בו מבטלים פירוד, ומגלים נקודה של התמזגות והתאחדות. כשיש שתיים,

ביטול - סוד האיחוד

אחדות - ביטול מחיצות של נפרדים, אל האחד האמתי, אל מציאות ה'. אילו היה אדם נכלל בעצמות הבורא, לא היה יכול להרגיש את נוכחותו. דווקא מפני שאדם נפרד מה', יש לו אפשרות להרגיש נוכחות ה', להתגעגע, להתקרב אליו, להתרחק ממנו, ע"י תווך השכינה.

אם הקב"ה נמצא, אין אדם ולא כלום. לא צריך לעשות שום דבר, אף לא דאגה. הוא אחד ואין בלתו. ביטול במציאות. אין מוטיבציות, יש רק אחדות הפשוט. אין אחדות למחצה.

שכינה

הקב"ה האציל מעצמו מציאות שנקראת שכינה, שכביכול נפרדת ממנו. באמצעות השכינה הקדושה, הקב"ה משרה אלוקותו בתחתונים המוגבלים. מציאות השכינה, נפרדת, כביכול, כדי שתוכל להיכלל במציאות ה'. כי דווקא הנפרדים, יכולים להתמזג עם ה', ע"י ביטול נפרדתם. השכינה נקראת 'אני מתוקן'.

למרות שאדם נפרד, ואיננו יכול להרגיש נוכחות ה', ע"י השכינה, אדם יכול להרגיש את נוכחות ה'.

אם היה אדם נכלל בה', בעצמותו, והיה אחד אתו, לא היה יכול להרגיש את נוכחותו. דווקא מפני שאדם נפרד ממנו, ית"ש, יש לו אפשרות להרגיש את נוכחותו, להתגעגע, להתקרב אליו, להתרחק ממנו, ע"י תווך השכינה. השכינה נקראת, 'אני מתוקן', ע"י ביטול 'אני' של האדם, ל'אין', נכלל אדם בשכינה, ב'אני המתוקן'.

אני

יכולת אדם לתפוס ולהרגיש את עצמו כ'אני', היא חסד הקב"ה. בלי ה'אני', אדם לא היה שורד. היה בטל במציאות.

'אני' - מארז : מידות האדם, כישרונותיו, האופי שלו וכד'.

מארז זה, אלו כלים, בהם אדם מרגיש את עצמו. ובמארז זה הוא נפרד מזולתו.

הקב"ה, כביכול, בר פלוגתא שלו. לכן קשה לו להתבטל אליו.

עם אותם כלים יכול אדם להרגיש נוכחות ה', כאשר יתבטל אליו.

רק לאדם יש מארז, 'אני', והוא שמו.

לאדם יש תפיסה עצמית. כאילו סתירה לאלוקות. נושא את כל מהותו בשם שלו.

עונג התמזגות

עונג - התמזגות בעלי אישיות נפרדות, ע"י פרוק חומות הפרוד.

אישיות נפרדות, שמרגישות את עצמן, יכולות להתמזג, ע"י ביטול נפרדותן.

ואז להרגיש זו את זו.

עם נפילת חומות של פרוד, מרגישים עונג. יש חיבור ונפתחים מרחבים.

אדם נברא, להתענג על ה'

אדם נברא עם מארז כלים, שחתומים בחותם האישיות שלו, (אגו). בהם מרגיש את עצמו ונפרד מזולתו.

אדם למקום. כי מי שמרגיש צורך להגן על הגבולות שלו - אז הראשון שלא מורשה להיכנס פנימה, הוא הקב"ה. כי אם הוא ייכנס, אז מה נשאר מה'אני' שלי. נדמה לי שאם אכניס אותו פנימה, אצטרך לוותר על עצמי, ואם כך, אז למה בראת אותי. וכך אנו עסוקים וטרודים כל החיים בלשמור על הטריטוריה שלי.

מאד קשה לבוא אל ה', ולומר לו בכנות: אני כאן, ומה שאתה רוצה אני אעשה. ההרגשה שלנו כל הזמן היא, שכביכול הוא 'בר פלוגתא' שלנו, ואני צריך לשרוד 'למרות' הרצונות שלו ממני. אבל באמת באמת מה שאנחנו הכי רוצים וצריכים, הוא לשבור את הפירוד הזה ולהגיע לאחדות, שמאחוריה יש עונג. כל החיים של אדם זה פחדים, שמאחוריהם, אם יסכים לוותר על הפחדים, נמצא העונג. אבל הוא מתעקש לחפש את העונג, בלי לוותר על הפחדים.

אז יש לפעמים שהקב"ה בעצמו - מרחם עליך ופורץ פנימה לתוך החומות שלך. זה יכול להיות איזה רגע של הארה אלוקית, שמאירה לתוכך ומכריחה אותך להתמזג. זה יכול להיות בשבת או יום טוב,

תזכורות

הקב"ה, כביכול, בר פלוגתא שלו. לכן קשה לו להתבטל אליו. באחדות עם ה', נמצא העונג. לשם כך, צריך לפרק את הגבולות, ולהתאחד. תחושת העצמיות, בונה חומת פחד. מדברים על עונג וחיים בפחד. אדם חי בתוך חומת פחד וצמא לעונג, שמחוץ לחומת הפחד. ואיננו פורץ את חומת הפחד, כדי להגיע לעונג, מפני שפחד שמא יתפסו את מקומו.

איחוד ראשון - ה' פורץ את החומה ומכריח אותו, ע"י כאבים, להתאחד, להתענג. אדם נדרש לפרוץ את החומות, שבנה סביבו, ולהכניס את ה' פנימה. ע"י ביטול 'אני' של האדם, ל'אין', נכלל אדם עם הכלים המתוקנים שלו, בשכינה, 'אני המתוקן', שכל רצונה להיכלל בה'. ביטול - הסכמה, שאין אחיזה, אלא בקב"ה: 'אין עוד מלבדו'. כך אדם מתאחד עם ה' ומתענג על ה'.

גלות השכינה

גלות שכינה - כאשר אדם מרגיש עצמו בכלא, הישות שלו. ומפרש את רצון ה', כניצול. גלות השכינה - פרוד ישות אדם מן ה'.

עלית שכינה

כפי שאדם מרגיש את עצמו וקשור רק עם עצמו, כך רצון השכינה, להתאחד עם הקב"ה - עלית שכינה. צריך אדם לבטל את הישות (אגו) שלו, לרצון השכינה, כדי להידבק בה'. כפי שאתה מרגיש את עצמך, תכסוף להרגיש את ה'.

יום יום, כאשר אתה מרגיש את עצמך, לצורך רגע, להתבודד, ולדבר עם ה': רבש"ע, אתה נתת לי להרגיש את עצמי. ואני מבין שכל זה, כדי לעשות רצונך. אני מסכים להיכנע, חרף הריקת שיניים, של התנגדויותי, וחסרונותי, כדי להידבק בך.

תסכים להיכנע, למרות שזה נראה נוגד את ה'אגו' שלך - 'שיוויותי' נגדי'.

עולם האותיות

לכל אות, צורה מדויקת וגבול. תיבה - צרוף אותיות, תוך איבוד גבולותיהן. איבוד הנפרדות. צורת האותיות נשמרת, אך יש ביטול, כדי לצרפן ולאחדן לתיבה. בא אל התיבה והתענג על ה'.

קורבן

קורבן לכבוד ה' - התבטלות בשרש, כדי להתאחד עם מציאות ה'. קורבן המסכנות - כאשר אדם מרגיש עצמו קורבן, מסכן, כדי שירחמו עליו. קורבן, לשון קרבה - מישות נפרדת, וזכה אדם לבטל את עצמו ולהתאחד עם ה'.

או בקברי צדיקים וכדומה. אבל מזה לא יכול להיוולד כלום, רק כשזה מגיע ממך, שאתה יוזם את הייחוד ומזמין אותו פנימה, וזה דורש סדק בחומת האני.

זה העומק הפשוט והמעשי במושג 'שכינה'. כמו שאיש ואשה הם כביכול שתי נפרדים, אבל כל שאיפתם היא לחזור ולהיכלל יחד. כך בדיוק 'האני' שלנו. האני, הוא בסך הכל השכינה, שנדמית כמשהו בפני עצמו, והקב"ה רוצה שהאני יהיה בפני עצמו, כי אם לא, לא יהיה תענוג. אבל המטרה של ה' בפני עצמו הוא שיהיה מישוהו שכל שאיפתו הוא לחזור ולהיכלל, ואז יהיה תענוג.

בתוך המציאות

כשאדם חושב על ה', הוא חושב מתוך המציאות שלו. זו המציאות, ואי אפשר אחרת. כי ה' לא רוצה שתפסיק להיות אתה, אלא להבין שמי שנתן לך את היכולת להיות 'אתה' הוא ה', כדי שמתוך המציאות הזאת תוכל להכיר אתו ולהתענג עליו. לכן הוא ברא אותך עם כל האמביציות שלך, כדי שתכניס פנימה, בדיוק לשם, את ה'.

המשמעות המעשית היא, שאותם

היום יום

אהבת עולם

אהבה היא דבר לא קבוע • אנו מיטלטלים ונדים מאהבה ליראה, ובכך לא יודעים מה לעשות • מסתבר שהחיבוק נוצר משניהם יחד.

שמכוונים כנגד ארבע שמות הוי"ה, ונחלקים לשניים; פנימיות וחיצוניות. התורה והמצוות - הם חיצוניות, כי התורה נלמדת 'בפה' והמצוות מתקיימים 'בגוף', ולעומתם אהבה ויראה - הם פנימיות, כי הם נסתרים ואינם נראים בחוץ.

יש עוד כמה עניינים שמבוארים בתוך הברכה - הבחירה של ה' בנו, הבקשה על הגאולה, ועוד. אבל יש נקודה אחת מרכזית - שהיא המכנה משותף של כל הברכה, והיא 'אהבה', שבה הברכה פותחת וגם חותמת. ישנם שיטות ונוסחאות שונות - האם לומר 'אהבה רבה' או 'אהבת עולם', ויש בזה מנהגים, וגם משמעויות שונות. אבל לעת עתה נעסוק בנקודה הכללית של 'אהבה', שכוללת את הכל.

ה' אוהב אותי?

המושג הכי ברור והכי לא ברור - הוא אהבה. האהבה היא הדבר הכי נצרך בעולם, ובאותה מדה - הכי חמקמק ונעלם. הסיבה שהיצר הרע מצליח לשגע את העולם, היא מחמת הצורך הנושא לאהבה, שיש לכל אדם באשר הוא, ולכן כולם מחפשים את זה בנרות, והוא רוכב על החיפוש הזה ומציע שטויות, אבל באמת אנו זקוקים לזה, ועלינו לחפש את האהבה האמתית.

בסדר התפילה אנו עומדים בברכות קריאת שמע. בפרקים הקודמים עסקנו בברכת 'יוצר אור', וכעת נמשיך לברכה השניה 'אהבת עולם'.

היכל האהבה

כפי שהתבאר בפרקים הקודמים - החלק הזה של התפילה, שמכוון כנגד 'עולם הבריאה' מכונה בשם 'עולם ההיכלות', מאחר שבו אנו זוכים להיכנס להיכלות קדושים, בזה אחר זה. כאשר כל היכל נכלל בהיכל שלאחריו, ויחד הם יוצרים תנועה שלמה שמרכיבה את ההמשך, ומביאה אותנו בסופו של דבר לנקודת הייחוד של תפילת העמידה.

בברכת 'יוצר אור' היינו בארבע היכלות; היכל 'לבנת הספיר' - מתחילת הברכה ועד 'קל ברוך גדול דעה', היכל 'עצם השמים' - משם ועד סיום קדושה דמיושב, היכל 'נגה' - מ'לקל ברוך' ועד 'אדון הנפלאות', והיכל 'הזכות' - מ'המחדש בטובו' ועד סיום הברכה. וכעת בברכת 'אהבת עולם' אנו מתקדמים להיכל החמישי, שהוא 'היכל האהבה'.

הברכה הזאת עוסקת בכמה וכמה עניינים. בברכה הזו אנו מודים ומבקשים על התורה הקדושה, על אהבת ה' ויראת ה' ועל קיום המצוות - שהם ארבעת החלקים המרכזיים בחיי האדם; תורה, מצוות, אהבה ויראה,

אין אדם שאינו זקוק לאהבה, וכל אחד משקיע בזה המון מחשבה - מי אוהב אותי, כמה אוהבים אותי, ומה אעשה כדי שיאהבו אותי. אפילו אדם מבוגר או חשוב, שלכאורה לא עסוק בזה - אז הוא עסוק בלחשוב האם הוא מוצלח, ומה חושבים עליו, שזה שוב אותו דבר בנוסח שונה. זה טבע שה' הטביע בנו - כי אנו שייכים לעולם החסד והאהבה, ולכן אנו זקוקים לאהבה.

האהבה האמתית, היא האהבה שה' אוהב אותנו. ולמרות שלכאורה אנו מאמינים בזה, מדברים על זה ומבטאים את זה בכל יום שוב ושוב - כנראה שאנחנו לא באמת מאמינים בזה. ולא רק לא מאמינים, אלא לפעמים אף סבורים שהוא חלילה שונא. התחושה שבלב אומרת: וודאי שהוא אוהב את עם ישראל, כמשהו כללי או את הצדיקים, אבל אותי באופן פרטי - למה שהוא יאהב. אולי כשהייתי קטן, אבל לא היום.

מי שמאמין בזה באמת, ולא רק בתור 'רעיון' - אמור להיות שבע מאהבה, והוא אמור להיות נלהב ומלא חיות. אדם נורמלי כשמקרינים לו אהבה - הוא מתמלא, והוא גם מחזיר אהבה. ומשום מה אנחנו לא מרגישים כך. והנביא (מלאכי א) אכן מתאר זאת כויכוח. הקב"ה בא ואומר 'אהבתי אתכם אמר ה' - יש כאן צעקה של אהבה, ואנו מגיבים באדישות' ואמרתם במה אהבתנו'.

יעקב מול עשיו

הנביא ממשיך ואומר 'הלא אח עשיו ליעקב,

ואוהב את יעקב ואת עשיו שנאתי'. כלומר, הקב"ה מתאמץ כביכול להוכיח לנו את אהבתו, וזאת באמצעות ההשוואה בין יעקב לעשיו. יש כאן הגדרה עמוקה במהות האהבה, וגם דרך להיווכח בכך.

אדם בודק את האהבה בשני דרכים - מול עצמו, ומול אחרים. מול עצמו - הוא בודק האם האהבה תלויה בדבר, והאם הסיבה שאתה נותן לי הוא בשביל איזה חשבון, שלבסוף אצטרך לפרוע אותו. או שכאשר לא אהיה כמו שאני עכשיו אתה כבר לא תתן לי. או שזו אהבה אמיתית, שאינה מתחשבת בשום כללים, אלא אהבה שמקלקלת את השורה, מדלגת על כל הכללים, וחלה בכל זמן מצב ומחיר.

והוא גם בודק את זה מול אחרים - האם אתה אוהב אותי או שיש מישהו אחר שאתה אוהב יותר ממני. ושני הבדיקות הללו, עומדות כל הזמן במרכז העצבים של לב יהודי. הוא מתקשה לתת אימון שיש כאן אהבה שכל כולה לכה רותחת, שאוהבת אותו כמות שהוא, ולכן הוא גם מודר את עצמו כל הזמן ביחס לאחרים. ופוזל הצידה האם ה' גם אוהב את הגוים, ואולי אפילו יותר מאתנו.

כאן נמצאת נקודת המתח. ויש גם מי שדואג כל הזמן להציף את זה. הגמרא מספרת על ויכוח שהיה בין רבי יהושע בן חנניה לבין אותו מין, מול המלך. המין עשה תנועה שהראתה כביכול הקב"ה מסתיר פנים מאתנו, ורבי יהושע סימן תנועה שאומרת: בכל זאת אהבתו קשורה בנו. כאן נמצאת

היום יום

שמונעת להתקרב, עדיין הקשר קיים, ואפילו מתחזק יותר. כי כשהחיצוניות לא מאפשרת את זה, אין לך ברירה אלא להתקשר לפנימיות, ואז הפנימיות מתעצמת.

אלו הם שתי התנועות שאנו חיים תמיד ביניהם - אנו חיים בין אהבה לשנאה, בין חיבור לניתוק, ובין התחברות לבין סלידה. אדם חי כל הזמן עם שני מגוונים - דחף מצד אחד ופחד מצד שני, תשוקה למשהו ורתיעה ממשהו, והוא נע כל הזמן בין הדברים שהוא רוצה, לבין הדברים שהוא 'לא רוצה שיקרו'. אלו הם שתי הזרועות שיש לאדם - ימין ושמאל, והוא כל הזמן משתמש בשניהם, מקרב עם הימין ודוחה עם השמאל.

אז הימין האמתי שלנו, שאליו אנו נמשכים - הוא האהבה של ה'. והשמאל האמתי - הם כל הדברים שמרחיקים אותנו ממנו. אבל לפעמים זה 'מזויף', כי העולם מלא בדברים שהם היפך הטוב, ואדם מרגיש שהוא 'רוצה' את זה, וכביכול 'לא רוצה' להתקרב לה'. וזה כשלעצמו לא בעיה, כי תמיד אפשר לתקן ולעשות תשובה. הבעיה היא כשאדם משתכנע שזה מה שהוא, וזהו.

זו טעות חמורה. כי הקשר שלנו עם ה', הוא קשר פנימי שאינו תלוי בדבר. ואילו הקשר עם האהבות החיצוניות, הם אהבות שתלויות בדבר, ובעצם אנחנו לא שם. יהודי, גם אם הוא לא מהול, אינו נקרא ערל. ולעומתו גוי, גם אם הוא מהול הוא נקרא ערל (נדרים לא). כי החיבור הפנימי שלנו הוא לאהבת ה', וברגע אחד אפשר לנער את הקליפות

נקודת הויכוח. ותמיד נדמה שעשוי הוא הבכור ובעל הברכות, הוא זה שאוהבים אותו, ואילו יעקב צריך לבוא ב'סיבוב', ולגנוב את האהבה.

בא הקב"ה וצועק 'אהבתי אתכם אמר ה' - זו אהבה אמיתית. אהבה ללא גבולות, ואהבה שאינה תלויה בדבר. והוא מוסיף ואומר 'ואוהב את יעקב ואת עשוי שנאתי' - יש כאן חלוקה ברורה. אתכם אני אוהב, ולא בגלל שאתם בנים של יצחק, כי גם עשוי בן של יצחק ואותו אני שונא. רק אתכם אני אוהב. והסיבה לכך היא ללא סיבה, בחירה לשם בחירה, כביכול למעלה מהשכל, ולמעלה מטעם ודעת.

אהבה מול שנאה

אהבה שתלויה בדבר - היא בעצם שנאה, וכמו הדוגמא שהמשנה (אבות ה) מביאה מאמנון ותמר, ששם נאמר 'גדולה השנאה אשר שנאה מאהבה אשר אהבה'. כי שנאה היא תנועה של סלידה, ולעומת זאת אהבה היא תנועה של חיבור והתקשרות. והחיבור הזה אפשרי רק אם יש לך חיבור למהות הדבר, ולא רק לחיצוניות שלו.

אם הקשר הוא מחמת סיבה חיצונית, אז גם אם יש סיבה חיצונית להתחבר - הפנימיות מפתחת התנגדות, ומרגישה 'לא רוצה להיות פה', וברגע שהסיבה החיצונית תיפול, תתגלה הסלידה וההתנגדות הפנימית, והיא תביא לשנאה. אבל אם יש סיבה פנימית להתחבר, אז גם אם בחיצוניות יש סיבה

ולגלות את האהבה הזאת. אבל הבלבול הזה, גורם לחשוב שאני רחוק, ומה פתאום שהוא ירצה אותי ויאהב אותי. וזו הסכנה הגדולה והאמתית ביותר, יותר מכל הנפילות.

חיבוק - ימין ושמאל

וכאן אנו באים לברכת 'אהבת עולם' - שנותנת תרגום חדש לשני החלקים - אהבה ויראה גם יחד, ויוצרת משניהם יחד 'חיבוק'.

אהבה ויראה, הם לכאורה שתי תנועות שצריכות להיות בנפש האדם. הוא צריך לאהוב את ה' וגם לפחד ממנו, אבל בעומק העניין, הם תנועה אחת. כי כל הסלידות שיש לאדם, שמבטאות יראה, הם תוצאה ישירה של האהבה. ושניהם יחד - המשיכה והסלידה גם יחד, יוצרות את הקשר הקבוע שנקרא 'חיבוק'.

החידוש של 'אהבת עולם' - שדרכו אנו מגיעים לקריאת שמע, ששם כל יהודי מוכן למסור נפשו על קידוש ה', הוא - שאתה כל החיים נמצא בתוך החיבוק של ה', כי אתה כל הזמן בין שתי הידיים - ימין ושמאל, אהבה ויראה. וזה אומר שגם כשאתה הצד השמאל ואתה לא בסדר, עדיין אתה אהוב, כי אתה עדיין בתוך החיבוק.

יהודי אמור להבין, ששני המצבים - אלו שמקרבים אותו ואלו שמרחקים אותו, וההרגשה שהוא נזרק בעקבות מצד לצד - הם אלו שיוצרים את החיבוק, שנעשה בשתי ידיים ולא רק באחד. כשאנו קוראים נבואות

קשות, שנדמות כנבואות של זעם - זה מרגיש כאילו הוא דוחה אותנו, אבל באמת יש כאן צעקה נוראה של אהבה, שאומרת 'אין סיכוי שאוותר עליך' 'אני ארדוף אחרך עד שתחזור אלי'.

נמצא שכל עוד אתה נמצא בין שתי התנועות הללו - אתה בתוך החיבוק של ה'. הבעיה מתחילה כשאדם מתחיל להאמין שהוא 'אוהב' רע חלילה, והוא לא שייך לטוב, ואז הוא יוצא מהחיבוק של ה' והולך למקום אחר. התחושה היא שאם יצאתי לסיבוב עם היצר הרע, לכמה שעות או שבועות, אין לי לאן לחזור. וזו טעות מרה, כי הקב"ה עומד וצועק 'אהבתי אתכם אמר ה'', לא בגלל משהו, אלא כי כך בחרתי.

מהותו של יהודי

יהודי במהותו הפנימית, אוהב את ה' ורק אותו. אבל יש לנו מערכת שלמה של גוף, ונפש בהמית, וכל כך הרבה אתגרים - ולא תמיד אנחנו מצליחים להישאר בצד הזה של האהבה. ואז הוא משתכנע שהוא בכלל לא שייך למערכת הזאת של האהבה.

אבל האמת היא, שכאשר החיצוניות מיטלטלת מצד לצד, הפנימיות רק מתבהרת יותר ויותר. כי כל פעם שאתה מתקרב למשהו שלא שייך אליך, הפנימיות נרתעת וסולדת, והיא עוברת לצד השני. ואמנם כרגע אתה עדיין נשאר שם, כי החיצוניות שלך עדיין מושכת אותך לשם. אבל יום יבוא, והפנימיות תגבר ותפרוץ החוצה, ברורה בהירה ומלובנת.

שאי אפשר לדלג עליו, וגם כל הצדיקים חוו את זה. אצלנו זה מתבטא בנפילות, ואצלם במוחין דקטנות, אבל אי אפשר בלי זה 'החיות רצוא ושוב' - החיות נוצרת רק מתנועה של רצוא ושוב.

כל התפילה היא תנועה של עליות וירידות. ולכן אנו כל הזמן נעים בין הלשונות 'אתה' ו'הוא'. רגע אחד אתה בחוויה של נוכח, ורגע לאחר מכן בחוויה של נסתר. כי כל פסיעה הוא צריך להיות נסתר ממך, כדי להתגלות כנוכח.

הסיבה שאנחנו תקועים בריחוק, היא משום שאנחנו לא מוכנים להכיר בכך. מי שמכיר בכך שהוא מתרחק, אז יש חוק, שמנקודה של שברון לב מגיעים להתקרבות ולא להתרחקות, מי שמרגיש 'מרחוק ה' נראה לי יגלה מיד את ההמשך 'אהבת עולם אהבתיך'. אבל קשה לנו לזהות את זה כריחוק, וזה נדמה כמצב ביניים שהנה אוטוטו אנו מסתדרים אתו, אם לא היום אז מחר, ולכן זה לא מביא לקירוב.

יש כלל בחומריות - שלא יכול להיות ששתי מדות פעילות בו זמנית. אם מדה אחת פעילה, האחרת אינה קיימת. ולכן כשיש לאדם נסיון עם אהבה נפולה, העצה היא לעורר איזה פחד, וממילא האהבה תתבטל. וכן להיפך, אם יש איזה יראה נפולה, תעורר איזה רחבות הדעת וזה ייעלם. אבל ברוחניות זה ממש להיפך - מדה אחת 'מפנה' את האחרת. ואהבה אמיתית יכולה להיות רק כשהיא כרוכה ביראה.

הטלטלות שאדם עובר בין מה שאוהב לבין מה שסולד, מבררות את המהות. כשמכריחים את המהות למשהו שלא קשור אליה, היא צועקת 'גיוואלד'. ואפשר לראות את זה בחוש. לפעמים דווקא כשאדם עובר התמודדויות קשות, ונופל לדברים חמורים - הוא מתעורר לקשר הרבה יותר קרוב לה'. ולכן לפעמים כשיש לאדם תחושת שובע מדומה ברוחניות, מפילים אותו משמים לפי ערכו, כדי שיתעורר להתקרב באמת (בעש"ט).

הכלל הוא שחיבוק נוצר משני הצדדים ביחד. זה נראה אמנם כמו טלטול, אבל זה מה שמברר את האהבה ויוצר את החיבוק. הפסוק אומר 'מרחוק ה' נראה לי ואהבת עולם אהבתיך', כלומר, כשאתה מרגיש רחוק, אז תדע לך שאהבת עולם אהבתיך. ותדע לך שזו לא אהבה שלך שאתה יכול לבחור אם היא נמצאת כאן או לא, לא, זו אהבה שלי, והיא תמיד תהיה כאן. אתה אמנם יכול לשכוח מזה, להירדם או להתעלם - אבל זה לעולם לא מתבטל. ועל ידי הטלטולים זה יתגלה.

עליות וירידות

האהבה היא משהו שאי אפשר להרגיש אותו כל הזמן, כי אם כך זו לא אהבה אלא משהו יבש. אהבה צריכה תמיד להתחדש, ולכן מוכרחים להיות גם מצבים של שמאל, שמבטאים לכאורה הפוך מזה, ואז צריך להחזיק רק ב'אמונה' שיש כאן אהבה. וזה מה שיגרום לאהבה להתחדש. זהו שלב

אדם יהודי שאינו מיוסר מכך, אלא שהוא לא נותן לעצמו פורקן להרגיש את זה. אז אמנם אני לא יודע מה לעשות עם זה, אבל לפחות לזהות שזה כך, ולפתח שנאה נוראית לרע.

תורה - עמודא דאמצעיתא

ואז החיבוק הוא הרבה יותר עוצמתי. כמו ילד שמגיע ומתחיל להתנצל, והאבא תופס אותו ומחבק, ואומר לו: התנצלויות אחר כך, קודם כל חיבוק. החיבוק הזה הוא נתנית התורה, כי התורה נקראת 'עמודא דאמצעיתא', כלומר הנקודה האמצעית שמרכזת את הימין והשמאל, ומעמידה אותך מול החיבוק.

התורה מראה לאדם, שבכל מקום יש לו מה לעשות. זה מצפן שמראה לך תמיד איך שאתה עומד מול ה', תרצה או לא. אין מקום זמן או מצב שהתורה לא מדברת עליו. ועל זה אנו מודים לה' בברכה הזאת, שהוא נתן לנו את התורה, כלומר, שהוא הכניס כאן נוכחות שלו בצורה שמאפשרת ואפילו מכריחה לחיות אתו.

וזה גם הכוונה בלימוד התורה. עיקר המטרה היא לא כדי להחכים, אלא כדי לעמוד מול ה'. כי אם ה' עומד ומדבר אלי, ואומר לי מה לעשות, אז כנראה שהוא כאן. התורה היא הגילוי שיש לנו איך להתחבר לה' עם כל הידיים והרגליים. ואנו ממשיכים ומודים על זה שהוא בחר בנו כביכול בלי טעם, ולא תלה את זה במי שאנחנו, אלא במי שהוא. ■

מרכבה - חיבור המרכיבים

האדם במשך החיים מפזר את המדות שלו. את האהבה שלו הוא קבר פעם באיזה פחית קטנה, את היראה באיזה פחד קטן, את ה'נצח' שלו - באיזה תאוות ניצוח קטנה, ואת ה'הוד' באיזה חן של שקר. ומאז הוא לא פוגש את אהבה ויראה, נצחון וחן. העבודה היא לעשות 'מרכבה', כלומר לקחת את כל המרכיבים האלו, ולהפוך אותם לאחת.

המשמעות של זה היא, שכשאדם מבין שכל מה שעובר - זה סיבה למצוא פה משהו להתחבר לה'. אז הוא כל הזמן מחובר. ובכל מה שהוא עוסק - הוא 'מרכבה' לה'. גם אם הוא נמצא בכיסוי ולא מרגיש את האהבה, הוא יודע ומאמין שהוא שייך לה'. והוא יודע שכל מה שקורה לו זה רק מתוך מטרה אחת - להיות כסא לה', ואם כך אין הבדל בין מצב למצב.

וזה נקרא 'אהבת עולם'. אהבה שנמצאת תמיד, בכל מקום ובכל דבר. כמו חיבוק - שלא שואל אותך מימין ובין משמאל. זה רגע של הארה, בו אדם מבין שאין לו לאן לברוח, הוא פשוט ממולכד בתוך החיבוק של ה'. ויהי מה.

כשמגיעים לברכה זו, זה המקום לעצור ולומר: אין דבר כזה 'אני לא שייך', אדרבה, זה המקום היחיד אליו אני שייך. וכל המקומות האחרים, שאני לכאורה שייך אליהם, הם בסך הכל מייסרים אותי. ואין

רצונך שתכיר

<<< המשך מעמוד 8

המציאות שלהם, אלא פשוט הפכו אותה לכלי עבור ה'. וכל ה'אני', עם כל ההרגשות שבו, היו עבורם כלי מדויק איך להכיר את ה', לאהוב אותו, לדבוק בו. ואפילו הבית שלהם, הפך להיות בית של ה'. ולכן בתי הצדיקים מייצגים את הגאולה או הגלות, כי הם מבטאים בפירוש את מצב השכינה.

זה נראה דברים עמוקים, אבל זו הנקודה הכי מרכזית וחזקה בחיים שלנו. אנו פוגשים כל הזמן את עצמנו, וזו המלכודת שלנו. כל הזמן פוגשים כעס מבוכה או גאווה, ואז אדם מרגיש שהוא בתוך כלא, וכאילו הוא לכוד בתוך רשת הדייגים של עצמו, ולכן הוא כועס על עצמו ולא רוצה את עצמו.

והחידוש הוא שלא צריך לבטל את עצמנו כדי להכיר את ה'. אלא רק, באותם מקומות שבהם אתה פוגש את עצמך ואת התסכול שלך, תכניס אותו לשם, וזה נקרא עליית השכינה. ירידת השכינה היא להרגיש את עצמנו כעצם שמנותק מה', ועליית השכינה הוא לראות את עצמנו כעצמנו שמחובר לה'. ■

כלים שמשמשים אותך כדי להכיל את האני, הם צריכים להמשיך להיות קיימים - אבל כדי להרגיש את ה'. כמו שאתה חושב כל היום מה לאכול, ומי פגע בך, באותו מקום בדיוק תכניס את ה' ותחשוב עליו, ואז תוכל להרגיש ולחוות אותו.

שלום בית אמתי, הוא רק כשהאיש והאשה מרגישים 'מתוך עצמם' את השני, ולא רק פועלים כלפי חוץ. מאד קל לעשות חסד החוצה, אבל יותר קשה להרגיש בתוך עצמך את השני. אבל באמת זה הכי קל, כי רק שם אתה יכול להרגיש את זה באמת, בנוחות ובקלות בלי שזה יסתור את המציאות שלך, אלא פשוט יתזמג איתה.

וזה נקרא שכינה, שמשמשת כנושא מרכזי בחיים שלנו. השכינה היא היכולת להכיל בתוכי, בתוך המציאות שלי, את אור ה'. כמו שהמשכן היה בתוך העולם הזה, עם כלים ומדות גשמיות, אבל כל כולו היה ייצוג מדויק ומושלם של ה', כך ה'אני' הוא לגמרי בתוך העולם, אבל לגמרי מייצג את ה', ואז האני הופך להיות השכינה.

וכך חיו הצדיקים. הם לא ביטלו את

אם אתה עובד במשך היום אתה שוקע יותר ויותר בענייני העולם הזה
ולאט לאט מוותר על החלום להשאר גם כן "עובד ה'"---
אתה עובד לפרנסתך, מתאמץ לגדל משפחה טובה כורע תחת העומס והלחץ
ואין לך מושג איך זוכים גם למעט חיות ודבקות בעבודת ה'--
מגיע לך הרבה יותר ממה שיש לך- וזה קרוב אליך מאוד!

כנס

"עסקים עם הקדוש ברוך הוא"

עם

הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

כנס ייחודי לעצמאיים יזמים ושכירים שזקוקים למעט זמן
איכות לעצמם ליישוב הדעת ורכישת כלים לדבקות בה' במקום
בו הם נמצאים

הכנס יתקיים ביום חמישי כ"ה שבט בשעה 19:00 במסעדה היוקרתית
'אנטריקוט' הר חוצבים ירושלים

סעודה בשרית ומנוחת הנפש | הכרות וגיבוש עם אנשים כמוך

הרצאה ייחודית מאת הרב דוד גבירצמן שליט"א בנושא:
איך למצוא 'חיות' וזמן איכות לקרבת ה' בתוך עומס החיים בקלות ובמהירות

עלות: 280 שקל בלבד (!) | המקומות נחטפים במהירות

אפשר לעצמך ערב אחד שיפתח לך בע"ה פתח להתחלה חדשה ומרגשת בעבודת ה'-
בדיוק במקום בו אתה נמצא

הרשמה בטלפון 058-4488148 -

ניתן להשאיר הודעה ונחזור לשריין לך מקום בהקדם